

Підручна книжка Гвінет Пелтроу, Різ Візерспун, Джилліан Андерсон,
Роуз Гантінгтон-Вайтлі, Алекси Чанг
Бестселер №1 *The New York Times*

ЛІЗА ТАДДЕО

Найкраща книжка року за версіями *The Washington Post*, *Time*, *The Financial Times*,
The Guardian, *Esquire*, *Elle*

Найкраща нон-фікшн книжка 2020 року за версією
Британської національної книжкової премії

ТРИ ЖІНКИ

КСД

Підручна книжка Гвінет Пелтроу, Різ Візерспун, Джилліан Андерсон,
Роуз Гантінгтон-Вайтлі, Алексі Чанг
Бестселер №1 *The New York Times*

ЛІЗА ТАДДЕО

Найкраща книжка року за версіями *The Washington Post*, *Time*, *The Financial Times*,
The Guardian, *Esquire*, *Elle*

Найкраща нон-фікшн книжка 2020 року за версією
Британської національної книжкової премії

ТРИ ЖІНКИ

КСД

БЕСТСЕЛЕР №1 *THE NEW YORK TIMES*

LISA TADDEO

THREE WOMEN

ЛІЗА ТАДДЕО

ТРИ ЖІНКИ

ХАРКІВ
2022

КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9866-8 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без
письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Taddeo L. Three women / Lisa Taddeo. — New York : Avid Reader Press,
2019. — 320 p.

Переклад з англійської *Ярослава Лебеденка*

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пацук*

Таддео Л.

Т13 Три жінки / Ліза Таддео ; пер. з англ. Я. Лебеденка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2022. — 320 с.

ISBN 978-617-12-9794-4

ISBN 978-1-4516-4229-2 (англ.)

Сімнадцятирічна Меггі закохана у свого вчителя. Вона вірить у «довго та щасливо» попри те,
що він одружений і має дітей.

За десять років шлюбу Ліна забула про те, як це — бути жаданою. Вона наважується на
зраду й починає роман зі своїм шкільним коханням.

Слоун вродлива та заможна. Вона дозволяє своєму чоловікові обирати чоловіків і жінок,
які будуть третіми в їхньому ліжку.

Три невігдані історії, засновані на майже десятирічних дослідженнях табуованої
в суспільстві теми жіночої сексуальності та пристрасті. Історії, які допоможуть краще
зрозуміти свою жіночу природу, бажання та потреби свого тіла. Коли обіймає відчай, героїні
Лізи Таддео триматимуть за руку й не дадуть упасти.

УДК 159.9

© Woolloomooloo, LLC, 2019

© Depositphotos.com / alipko, обкладинка, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Для Фокс

Якщо зазирнути до когось у відчинене вікно, ніколи не побачиш стільки, як крізь вікно зачинене. Немає нічого складнішого для розуміння, загадковішого, сповненішого змісту, захопливішого й дивовижнішого, ніж вікно, освітлене зсередини єдиною свічкою. Те, що можна побачити під сонцем, завжди не таке цікаве, як те, що відбувається за віконним склом. У цьому темному чи яскравому прямокутнику живе, мріє і страждає саме життя.

Шарль Бодлер

Від авторки

Перед вами невигадані історії. За вісім років я провела за спілкуванням із героїнями цієї книжки тисячі годин — віч-на-віч, телефоном, повідомленнями та електронною поштою. Двічі я приїздила до містечок, де вони жили, і оселялася там, щоб краще зрозуміти їхню повсякденність. Я жила там, щоб на власному досвіді відчувати ті численні особливості, які описано тут. Якщо ж якісь події сталися в минулому чи за моєї відсутності, я покладалася на спогади цих жінок, їхні щоденники та розповіді. Я спілкувалася з їхніми друзями та родичами й стежила за їхніми акаунтами в соцмережах. Але найбільше спиралася на точку зору самих цих трьох жінок.

Для підтвердження подій і хронологій я використовувала судові документи та статті місцевих газет, розмовляла з репортерами, суддями, адвокатами, слідчими, колегами та знайомими. Майже всі цитати тут узяті з юридичних документів, імейлів, листів, записів і розмов із цими жінками та іншими персонажами книжки. Важливий виняток — один випадок, у якому текстові повідомлення, паперові та деякі електронні листи були недоступні. У цьому випадку я вибудовувала оповідь на численних переказах головної дійової особи із зауваженнями її кореспондента.

Я обрала саме цих трьох жінок, зваживши на актуальність та яскравість їхніх історій, а також на те, що події минулого, вочевидь, досі тиснули на них. Я була обмежена спілкуванням лише із жінками, готовими розповісти мені свої історії під запис і без замовчувань. Посеред мого дослідження кілька з них вирішили, що надто бояться відвертості. Але здебільшого я базувала свій вибір на тому, що вважала здатністю цих жінок бути чесними із собою, а також на їхній готовності розповісти свої історії так, щоб розкрити їхнє бажання. Голоси інших у цьому тексті звучать не так виразно, бо історії належать цим жінкам. Проте я вирішила захистити тих, чиїх голосів не представлено, змінивши майже всі імена, точні локації та прикметні особливості у двох історіях, які до цього не було винесено на публіку. У третьому випадку я змінила імена осіб, що у відповідний період часу не відігравали публічної ролі чи були ще неповнолітні.

Я впевнена, що ці історії відображують життєву правду про жінок та бажання. Звичайно, ці три конкретні жінки головні у своїх розповідях. Усі історії мають багато боків, але цей — їхній.

Пролог

Коли моя мама була молода, її щоранку дорогою на роботу переслідував якийсь чоловік, що мастурбував буквально за крок від неї.

Моя мама мала лише п'ять класів освіти й посаг із кухонних рушників не найкращого полотна, але вона була красива. Це досі перше, про що я думаю, коли описую її. Волосся кольору шоколаду з Тірольських Альп вона завжди вкладала в однакову зачіску — високо зібрані короткі кучері. Її шкіра була не оливкова, як у родичів, а якогось власного відтінку, блідо-рожевого недорогого золота. Очі в неї були глузливі, грайливі, карі.

Вона працювала касиркою фруктовো-овочевої крамнички в центрі Болоньї, на довгій вулиці Сан-Феліче, що перетинала модний квартал. Там було багато взуттєвих, ювелірних, парфумерних, тютюнових крамниць і магазинів одягу для жінок, що не мусили працювати. Мама проходила повз усі ці бутики дорогою на роботу й задивлялася у вітрини на розкішні шкіряні чоботи та блискучі намиста.

Але перш ніж дійти до цієї торговельної зони, вона мала тихенько вийти з квартири, спуститися вузькими завулками без машин повз слюсарну майстерню та козячу бійню через безлюдні закапелки, повні стійких запахів сечі та важкого смороду стоялої води між камінням. От у цих завулках її й переслідував той чоловік.

Де він уперше її побачив? Гадаю, це було в крамничці, де вона працювала. Вродлива молода жінка в оточенні безлічі свіжих продуктів (цілих гір інжиру, каштанів, соковитих персиків, яскраво-білих голівок фенхелю, зеленої капусти, помідорів на гілці, ще запилюжених з городу, пірамід темно-фіолетових баклажанів, дрібної, але пречудової полуниці, лискучої вишні, грон винограду, хурми), а ще різних круп та хлібобулочних виробів (італійських сушок, бубликів, багетів), мідного посуду на продаж та плиток кондитерської глазури.

Йому було вже за шістдесят: великий ніс, лисуватий, зі щетиною кольору білого перцю на впалих щоках. На голові він мав широку пласку кепку, як і всі інші старигани, що зі своїми паличками блукали вулицями заради щоденного моціону.

Одного дня він, мабуть, переслідував її до самого дому, бо коли ясного травневого ранку мама вийшла за важкі двері свого багатоквартирного будинку, з п'їтми на яскраве світло (в Італії майже всі житлові будинки мають темні під'їзди, тьмяне світло там вмикають за годинником для економії коштів, а сонце не проникає за товсті, прохолодні кам'яні стіни), на неї там уже чекав цей старий, якого вона ніколи раніше не бачила.

Він усміхнувся, і вона всміхнулась у відповідь. А відтак почала свій шлях на роботу, помахуючи дешевою сумочкою, у спідниці нижче колін. Її ноги навіть у похилому віці були напрочуд жіночні. Можу уявити, що коїлось у голові цього чоловіка, коли він побачив ніжки моєї мами і пішов за ними слідом. Одним із наслідків багатоговікового життя під чоловічими поглядами є те, що сьогодні навіть гетеросексуальні жінки часто дивляться на інших жінок очима чоловіків.

Вона, мабуть, відчувала його присутність позаду себе багато кварталів, проминаючи продавця оливков та постачальника портвейнів і хересів. Але він не просто йшов за нею. Завертаючи за ріг одного з будинків, вона кутиком ока вловила якийсь рух. Цієї ранньої світанкової години закуті в каміння вулиці були ще порожні, і на повороті вона побачила, що з його штанів стирчить член, довгий, тонкий та ерегований, який він швидко ганяє рукою вгору-вниз, дивлячись на неї так невідривно, неначе всім, що відбувалося в нього нижче пояса, керував якийсь зовсім інший мозок.

Тоді їй це налякало, але через роки страх того першого ранку побляк і перетворився на сардонічну розвагу. Протягом наступних місяців він з'являвся біля її житла кілька ранків на тиждень, а згодом почав супроводжувати її ще й від крамнички додому. На піку їхніх «стосунків» він ходив за нею двічі на день.

Мама вже померла, тому я не можу спитати її, чому вона дозволяла це день за днем. Але я спитала свого старшого брата, чому вона нічого не зробила, нікому не розповіла.

Це була Італія, 1960-ті роки. Поліцейські просто сказали б: *«Ma lascialo perdere, e un povero vecchio. E una meraviglia che ha il cazzo duro sua età»* («Та годі, це лише бідний стариган. Диво, що він ще здатен на таке в його віці»).

Моя мама дозволяла цьому чоловікові мастурбувати на її тіло та обличчя по дорозі на роботу і назад. Вона була не з тих жінок, що отримують від цього задоволення. Але я не знаю напевне. Мама ніколи не говорила про те, чого хотіла. Про те, що її заводило чи відштовхувало. Іноді здавалося, що вона взагалі не має бажань. Що її сексуальність — це просто стежка в лісі, зовсім невиразна, такий собі слід із прим'ятої високої трави. І слід той належав моєму батькові.

Мій батько любив жінок у спосіб, який колись вважали чарівним. Він був лікар, який називав медсестру *солоденька*, якщо вона йому подобалась, і *дороженька*, якщо ні. Найголовніше, що він любив мою маму. Його потяг до неї був такий очевидний, що мені й досі некомфортно це згадувати.

Хоч я ніколи не мала нагоди розпитати про бажання мого батька, щось у його силі, у силі всього чоловічого жадання, заворожувало мене. Чоловіки не просто хотіли. Чоловіки *потребували*. Чоловік, який щодня переслідував мою маму на роботу й назад, *потребував* цього. Президенти ладні проміняти на мінет славу та почесні. Заради миттєвого задоволення чоловік готовий поставити на кін здобутки всього свого життя. Я ніколи до кінця не вірила в теорію, начебто впливові чоловіки мають таке роздуте его, що навіть не припускають можливості бути спійманими; я радше думаю, що їхнє бажання тієї миті таке сильне, що все інше (родина, дім, кар'єра) просто тане й перетворюється на якусь рідину, холоднішу й рідкішу за сперму. На ніщо.

Коли я почала писати цю книжку, книжку про людські бажання, я думала, що це будуть історії про чоловіків. Їхні жадання. Те, як вони готові зруйнувати імперію заради дівчини навколішках. Тож я почала розмовляти із чоловіками: філософом із Лос-Анджелеса, шкільним учителем із Нью-Джерсі, політиком із Вашингтона. Мене справді затягнуло в їхні історії, як, буває, тягне замовляти одну й ту саму страву з меню китайського ресторану знову і знову.

Історія філософа, що почалась як розповідь симпатичного чоловіка, чия менш вродлива дружина не хотіла з ним спати, з усіма супутніми болісними стражданнями згасання пристрасті та кохання, перетворилася на історію чоловіка, який хотів спати з татуйованою масажисткою, до якої він ходив через біль у спині. Одного сонячного раннього ранку він написав мені: «Вона каже, що хоче втекти зі мною

до Каліфорнії». Під час наступної нашої зустрічі в кав'ярні він описував стегна цієї масажистки. Його пристрасть здавалася не високою з огляду на те, що він втратив у своєму шлюбі, а радше поверховою.

Історії чоловіків стали зливатися в одну. У деяких випадках там було тривале залицяння, іноді близьке до сватання, але здебільшого ці історії закінчувалися сліпучими спалахами оргазму. Але я виявила, що тоді як в останніх вибухах оргазму чоловіча хіть помирала, жіноча часто лише зароджувалася. У тому, як жінки сприймали ту саму подію, були складність, краса й навіть шаленство. Із цього погляду саме жіноча частина інтерлюдії відображує, на мою думку, що таке безнадійне жадання по-американськи.

Звичайно, жіноче бажання буває прямолінійним, як чоловіче, і коли воно було цілеспрямоване, коли шукало керованого завершення, я втрачала цікавість. Але саме в історіях, де бажання неможливо було контролювати, коли умови диктував його об'єкт, я знаходила найбільше величі, найбільше болю. Це було наче крутити педалі велосипеда назад, марно й нестерпно; і, нарешті, наче потрапити в зовсім інший світ.

Щоб знайти ці історії, я шість разів об'їхала всю країну. Зупинки вибирала навмання. Здебільшого це були містечка на кшталт Медори, штат Північна Дакота. Я замовляла тост із кавою і читала місцеву газету. Так я знайшла Меггі — молоду жінку, яку навіть молодші за неї дівчата називали *хвойдою* та *жирною давалкою*. Їй приписували стосунки з одруженим учителем старших класів. Цікаво, що статевих зносин у класичному розумінні в її випадку не було. Вона розповіла, що він пестив її орально, але не дозволяв розстібати його джинси. Проте залишав їй записки на жовтавих стикерах в її улюбленій книжці «Сутінки». Обіч описів витривалого попри всі перешкоди зв'язку між героями-коханцями він проводив паралелі з їхніми власними стосунками. Цю молоду жінку заводили й захоплювали величезна кількість цих записок та їхня докладність. Вона повірити не могла, що вчитель, якого вона так обожнює, не просто прочитав усю цю книжку, а ще й знайшов час написати такі проникливі коментарі, неначе вів заняття з поглибленого вивчення кохання вампірів. Меггі також розповіла, що він обприскував сторінки своїм одеколоном, знаючи, що

їй подобається його запах. Отримувати такі записки, переживати такі стосунки, а потім — раптовий кінець: я легко можу собі уявити, яку зяючу порожнечу в її душі це залишило.

Я натрапила на історію Меггі, коли ситуація з поганої ставала ще гіршою. Вона вразила мене як жінка, чию сексуальність та сексуальний досвід в жахливий спосіб заперечували. Я розповідатиму все так, як бачили її очі, хоча коли версія цієї історії дійшла до суду, присяжні побачили все зовсім інакше. Частина її розповіді порушує для читача давно знайомі питання про те, коли, чому та хто вірить словам жінки й коли, чому та хто їм не вірить.

Чоловіки повсякчас розбивали жінкам серця в особливій манері. Вони кохають їх чи не дуже, а тоді їх це втомлює і вони тижнями й місяцями тихенько ховаються за своїми дверима, обрубують усі зв'язки й уже більше не телефонують. Тим часом жінки чекають. Що більше вони закохані й що менше в них варіантів, то довше вони чекають у надії, що він повернеться з розбитим телефоном чи обличчям і скаже: «Вибач, мене поховали заживо, але єдиним, про що я думав, була ти. Я боявся, ти вирішиш, що я покинув тебе, коли насправді я просто загубив твій номер, його вкрали в мене люди, що поховали мене заживо, і я витратив три роки на пошуки в телефонних довідниках і тепер нарешті знайшов тебе. Я не зникав, і всі мої почуття до тебе не минули. Ти була права, коли думала, що це було б жорстоко, безсовісно, неможливо. Виходь за мене».

За її словами, приписуваний вчителеві злочин зруйнував Меггі життя, але вона мала щось, що рідко буває в покинутих жінок. Певну владу, яку зумовлював її вік та рід занять колишнього коханця. Меггі вірила, що її влада цілком законна. Проте кінець кінцем це було не так.

Деякі жінки чекають, бо бояться, що інакше все може щезнути. На ту мить він — єдиний, кого, на їхню думку, вони взагалі коли-небудь бажатимуть. Проблема може мати й економічне підґрунтя. Новим віянням потрібно багато часу, щоб досягти місць, де людей більше цікавлять рецепти простих страв, ніж статті про кінець залежного становища жінок.

Ліна, домогосподарка з Індіани, яку роками не цілували, не поспішала піти від свого чоловіка, бо не мала грошей для існування окремо від нього. Апелювати до законів цього штату про аліменти

вона з деяких причин не могла. Потім вона чекала, поки інший чоловік піде від своєї дружини. Потім чекала ще трохи.

Те, як змінюються суспільні норми в нашій країні, може змусити нас замислитися, хто ми є у власному житті. Часто жінки чекають для того, щоб дістати схвалення інших жінок, отримавши яке, вони зможуть не соромитися.

Слоун, успішна власниця ресторану, дозволяє своєму чоловікові дивитись, як вона займається сексом з іншими чоловіками. Час від часу в ліжку опиняються дві пари, але здебільшого він просто спостерігає за нею — на відео чи вживу — з іншим чоловіком. Слоун красива. Її чоловік дивиться, як вона трахається з іншими, а за вікном спальні нуртує океанський прибій. А трохи далі мирно пасуться вівці кольору вівсянки. Одній моїй подрузі, що свого часу, почувши розповідь про групу свінгерів, з якою я познайомилась у Клівленді, охрестила секс утрюх жалюгідним і майже огидним, історія Слоун здалася повчальною, емоційною, життєвою. А життєвість спонукає нас співчувати.

Я думаю про той факт, що я — донька жінки, яка дозволяла незнайомому чоловікові щодня мастурбувати на неї, і думаю про все, що сама дозволяла робити із собою — може, не таке ганебне, але зрештою не таке вже й відмінне. Потім я думаю про те, як багато хотіла від чоловіків і як багато із цього насправді хотіла від себе, ба навіть від інших жінок. Як багато з того, чого я начебто прагнула від коханця, йшло від того, чого я потребувала від власної матері. Бо в багатьох історіях, які я чула, жінки більше залежали саме від інших жінок, ніж від чоловіків. Ми можемо змушувати одна одну почуватися неелегантними, розпусними, нечистими, некоханими, невродливими. Кінець кінцем все зводиться до страху. Нас можуть лякати чоловіки, нас можуть лякати інші жінки, і іноді ми так сильно переймаємося тим, що нас лякає, що згодні почекаати й доотримати свій оргазм уже на самоті. Ми вдаємо, що хочемо того, чого не хочемо, щоб ніхто не побачив, що ми не отримуємо того, чого потребуємо.

Мою маму чоловіки не лякали. Її лякала бідність. Вона розповіла мені іншу історію, і хоч я не пригадую точних обставин розповіді, я знаю, що вона не пропонувала мені сісти. Розповідь була не за крекерами з рожевим вином. Найпевніше, на кухонному столі лежала

пачка цигарок, вікна були наглухо зачинені, а біля наших ніг кліпала крізь дим собака. А мама натирала до блиску скляний стіл.

Ця історія була про жорстокого чоловіка, з яким вона зустрічалася незадовго до знайомства з моїм батьком. Мама знала багато слів, що інтригували та лякали мене. *Жорстокий* було одне з них.

Вона росла в дуже бідній родині, мочилась у горщик, а потім змащувала сечею ластовиння, бо це начебто зменшувало пігментацію. У них була одна-єдина кімната для неї, двох сестер та їхніх батьків. Дощова вода просочувалася крізь стелю і крапала їй на обличчя, коли вона спала. Майже два роки вона провела в санаторії з туберкульозом. Ніхто її не провідував, бо ніхто не міг собі дозволити таку поїздку. Її батько був алкоголік, що працював на виноградниках. Маленький братик помер ще до свого першого дня народження.

Згодом вона пішла з дому, переїхала до великого міста, але одразу перед тим, у середині лютого, захворіла її мама. Рак шлунка. Її відвезли до місцевої лікарні, з якої вона вже не повернулася. Одного вечора була снігова буря, бруківка вкрилася кіркою льоду, а моя мама була з тим жорстоким чоловіком, коли їй повідомили, що мати помирає і не доживе до ранку. Жорстокий чоловік повіз мою маму до лікарні крізь заметіль, але в машині вони жахливо посварилися. Моя мама не переповідала подробиць, але сказала, що врешті опинилася сама на узбіччі, у страшний снігопад посеред темної ночі. Вона бачила, як вогні автівки зникають вдалині, а інших машин на крижаній дорозі не було. Вона не встигла попрощатися зі своєю мамою.

Я й досі не впевнена, що саме означало *жорстокий* у цьому контексті. Не знаю, чи цей чоловік бив мою маму, чи гвалтував її. Я завжди припускала, що жорстокість у її світі передбачала якусь пов'язану із сексом загрозу. У своїх найпохмуріших фантазіях я уявляла, як він намагався примусити її до сексу тієї ночі, коли помирала її мати. Уявляла, як він намагався урвати собі шматок. Але її не відпускав страх перед бідністю, а не перед цим жорстоким чоловіком. Те, що вона не могла викликати собі таксі, щоб дістатися лікарні. Що вона не мала засобів до існування. Не мала своїх грошей.

Приблизно через рік після смерті мого батька, коли ми вже могли прожити хоч день без сліз, вона попросила мене показати, як користуватися інтернетом. До того вона ще ніколи не користувалася

комп'ютером. Щоб набрати одне речення, їй треба було кілька довгих і неприємних хвилин.

— Просто скажи мені, чого ти хочеш, — попросила я під кінець дня, проведеного перед екраном. Ми обидві були змучені.

— Не можу, — сказала вона. — Я маю зробити це сама.

— Що? — спитала я. Бо я бачила всі її папери, всі рахунки, листи, нотатки, навіть той написаний від руки аркуш, який мала знайти в разі її раптової смерті.

— Я хочу дізнатися про одного чоловіка, — відповіла вона тихо. — Чоловіка, якого знала до твого батька.

Я була приголомшена, мені навіть стало боляче. Я хотіла, щоб моя мама навіки залишилася вдовою мого батька. Хотіла, щоб уявлення про моїх батьків залишилося цілісним навіть після смерті, навіть ціною маминого особистого щастя. Я не хотіла знати про материні бажання.

Цей третій чоловік, власник величезної ювелірної імперії, любив її так сильно, що навіть прийшов до церкви, щоб спробувати зупинити весілля моїх батьків, коли воно вже йшло повним ходом. Колись давно мама подарувала мені рубіново-діамантове намисто, з яким вирішила розлучитися, щоб ніхто не здогадався, яке воно їй дороге. Я сказала, що вона може спробувати розібратися з комп'ютером сама, але перш ніж їй вдалося, вона захворіла.

Я думаю про мамину сексуальність і те, як вона час від часу її використовувала. Дрібнички, як-от коли вона чепурилася, перш ніж вийти з дому чи відчинити комусь двері. Мені це завжди здавалося силою чи слабкістю, але ніколи не велінням серця. Як я помилялася.

Мені й досі дивно, як жінка могла дозволяти чоловікові мастурбувати за своєю спиною стільки днів. Цікаво, чи плакала вона ночами. Можливо, навіть оплакувала того самотнього старого.

У найвідвертіші миті життя саме в нюансах наших бажань криється правда про те, хто ми є. Я вирішила зафіксувати жар і шал жіночого бажання, щоб чоловіки та інші жінки могли легше розуміти, перш ніж засуджувати. Бо саме ці банальні хвилини нашого життя залишаються з нами вічно, розповідають нам, хто ми, хто наші сусіди та матері, тоді як ми затято впевнені, що вони зовсім на нас не схожі. Тож ось історії трьох жінок.

Меггі

Цього ранку ти готуєшся наче до бою. Твоє бойове розфарбування — макіяж. Нейтральні, димчасті очі. Густо нафарбовані вії. Темно-рожеві рум'яна, нюдова помада. Волосся злегка підкручене й об'ємне.

Ти навчилася робити зачіску та макіяж сама, перед дзеркалом, під звуки *Linkin Park* та *Led Zeppelin*. Ти — одна з тих дівчат, що інстинктивно розуміють, як користуватися косметикою та аксесуарами, що чудово вміють ховати у волоссі закладки-невидимки.

Ти вдягаєш чоботи на танкетці, легінси й легку блузу в стилі кімоно. Ти хочеш, щоб він знав: перед ним уже не дитина. Тобі двадцять три.

Звичайно, ти також хочеш, щоб він усе ще тебе бажав, щоб жалкував за тим, що втратив. Ти хочеш, щоб пізніше він сів вечеряти, згадуючи твої звабливі стегна.

Шість років тому ти була менша, і він любив твої маленькі рученята. Тоді вже його руки тріпотіли всередині тебе. Відтоді багато чого змінилося. Помер твій батько. У серпні він розкрояв собі вени на цвинтарі неподалік. Раніше ти часто розповідала йому про батька, про проблеми з ним і матір'ю. Як вони розшукують одне одного по барах. Обоє п'яні, але хтось один — завжди сильніше. Тепер ти відчуваєш, що він би зрозумів, як ти переймаєшся через дощ, що стукотить по землі на батьковій могилі. Чи не мокне він там, унизу, і чи не дивується, чому ви залишили його в холодній, тісній пільмі? Чи не переважає смерть того, що відбувається зараз у залі суду? Чи не переважає смерть усю цю дурню, навіть копів та адвокатів? Чи не можете ви десь якось досі бути разом, удвох?

Ти їдеш до районного суду округу Кесс із твоїм братом Девідом, дорогою викурюючи на двох кілька цигарок. Від тебе пахне чистим тілом після душі й трохи димом. Він ненавидів, коли ти курила, тож ти брехала. Ти казала, що це дим цигарок батьків в'ївся у твоє волосся і тканину ху'ді. Якось у католицькому таборі ти навіть поклялася кинути курити заради нього. Він заслуговував від тебе всього, зокрема й того, чого ти не хотіла давати.

Ти могла б зробити так, щоб він не приходив сьогодні. Навіть попри те, що, за словами адвокатів, він мав право там бути. Проте частинка тебе хотіла, щоб він прийшов. Можна навіть сказати, що ти пішла до поліції зокрема й для того, щоб знову побачити його обличчя. Бо більшість людей погодяться: коли коханець відстороняється, відмовляється з тобою зустрічатися, залишає тобі свою фірмову зубну щітку й трекінгові кросівки, не відповідає на імейли, купує іншу пару кросівок, наприклад, бо це краще, ніж мати справу з пасткою твого болю, ти почувашся так, наче хтось заморожує твої органи. Це так холодно, що не можеш дихати. Шість років він тримався від тебе подалі. Але сьогодні прийде, і прийде також на суд, тож можна сказати, що ти робиш це почасти для того, щоб побачити його приблизно ще шість разів. Це здається безглуздим, лише якщо не знати, як людина може знищити тебе простим актом свого зникнення.

Ти переймаєшся тим, що знову його захочеш. Гадаєш, чи непокоїться його дружина. Уявляєш, як вона сидить удома, відсторонено спілкується з дітьми і поглядає на годинник.

Ти паркуєш машину і куриш іще трохи, перш ніж зайти всередину. На вулиці прохолодно, але на холоді добре курити. Фарго іноді здається містом-прологом. Трасою швидко проносяться сріблясті вантажівки. Вони мають чітко визначені пункти призначення, координати, яких мають дотримуватися. Але поїзди здаються тобі гарнішими, вільнішими. Ти робиш вдих — і твої легені наповнює крижане повітря.

Ти заходиш до зали першою. Слава богу. Тут тільки ти, Девід, прокурор Джон та його помічник Пол. Подумки ти називаєш усіх цих офіційного вигляду чоловіків на ім'я і так до них і звертаєшся. Вони вважають, що із цим ти перегинаєш. Фактично вони представляють не тебе — вони представляють штат Північна Дакота. Прокурори тебе не прикривають. Вони тебе тільки супроводжують, так буде правильніше сказати.

Заходить стенографістка.

Потім заходить Він. Зі своїм адвокатом, якимось слизьким типом на ім'я Гой.

Він сідає навпроти тебе. Одягнений так, як зазвичай вдягався до школи. Сорочка, краватка, широкі штани. Це дивно. Неначе ти очікувала, що він буде в костюмі. У чомусь соліднішому

й серйознішому. Це вбрання робить його знову знайомим. Ти гадаєш, чи не помилялася ці останні кілька років. Ти приймала його мовчання за байдужість, але, можливо, його тяж охопив потойбічний жах, так само, як тебе. Ти чула, що в нього народилася третя дитина, і уявляла собі колиску, його дружину з рожевим обличчям та віншування нового життя, тоді як ти тремтіла, сидячи в крижаній ванні ненависті до самої себе. Ти поважчала, твій макіяж поважчав, додав шарів. Але, можливо, весь цей час він помирав від туги. Сумував за тобою. Неначе той поет, прирікав себе на десятиліття страждань. Колиска заіржавіла. Паркан середнього класу розмітив межі його в'язниці. Дружина стала наглядачкою. А ще діти. Вони — усьому причина; це через них він вирішив залишатися нещасливим, без тебе.

На якусь найкоротшу мить ти хочеш простягнути до нього свої маленькі рученята, які він так любив (Чи любить досі? Чи є в любові до рук посмертя?), охопити ними його обличчя й сказати: «Чорт, пробач, що зраджую тебе. Я була страшенно ображена й зла, бо ти вкрав роки мого життя. Те, що ти робив, було неправильно, і тепер я тут. Подивись на мене. Я нанесла цю бойову фарбу, але під нею мені страшно й лячно, я збуджена, втомлена і кохаю тебе. Я набрала майже 14 кілограмів. Мене кілька разів відраховували з коледжу. Мій батько нещодавно вкоротив собі віку. Я приймаю всі ці ліки, зазирни у мою сумку, там їх до біса. Я — дівчина з пігулками старої. Я мала б зустрітися з хлопцями, від яких пахне травичкою, а натомість повністю зжилася зі своєю роллю жертви. Я вже сама не знаю, чого хочу, і ладна повіситися. А ти жодного разу не відповів».

Ти вже майже тягнешся до нього, водночас щоб сказати, як тобі прикро, і вмовити його не кидати тебе. Ти знаєш, що ніхто не подбає про тебе так, як це може він. Ніхто не слухає тебе так, як слухав він. Усі ті години. Як батько, чоловік, учитель, як твій найкращий друг.

Він підіймає погляд від столу і зустрічається з твоїм. Його очі холодні, чорні та мертві. Маленькі агати, мерехтливі, суворі і старші, ніж ти пам'ятаєш. Та ти взагалі не пам'ятаєш у нього таких очей. Раніше вони були сповнені любові, жаги. Раніше він засмоктував твій язик до свого рота так, неначе хотів собі другий.

Тепер він ненавидить тебе. Це ясно. Ти витягла його сюди з його затишного дому з трьома дітьми та дружиною, що не кине його до самої могили. Ти витягла його в цю бісову січневу сльоту до цієї

похмурої зали, змушуєш його витратити всі заробітки та заощадження його батьків на цього слизького й неприємного адвоката і націлилася зруйнувати його життя. Усе, чого він досяг. Усі інтерактивні навчальні дошки, які він вмикає у повній тиші о сьомій ранку. Через тебе він уже продав один дім і купив інший.

Наразі в штаті Північна Дакота Аарон Нодель — Учитель року; в усьому штаті його вважають абсолютно найкращим у своїй справі. А тут ти, вбога незнамо хто, поріддя алкашів, донька самогубці, дівчина, що вже була раніше зі старшим чоловіком і втягнула того в халепу. Військовика, оплот Америки. І от ти знову тут, ти деструктивний елемент, намагаєшся підставити Учителя року. Він обдає тебе їдким запахом із рота. Тхне яйцями.

Абсолютно ясно також, що ти мусиш перестати думати про нього. Негайно. Інакше ризикуєш ніколи не вийти із цієї зали. Ти шукаєш межі свого серця і, як не дивно, знаходиш їх. Твоя вдячність самій собі та Богу приголомшує. Як часто ти відчувала, що вчиняєш правильно? Сьогодні саме такий день. Можливо, єдиний.

Ти думала, що все ще хочеш із ним трахатися. Ти вистежувала його в мережі. Сьогодні навіть вистежувати особливо не потрібно. Вмикаєш комп'ютер — і тільки встигаєш розгрібати. Тобі не уникнути улесливих статей у місцевих газетах. Або фейсбук підкине рекламу крамниці, де твій колишній коханий купував рукавички. Свіжі світлини змушують тебе тріпотіти й будять колишню жагу. Але зараз ти сидиш тут і нічого не відчуваєш. Його щільно стиснутий маленький рот. Його недосконала шкіра. Його губи не чуттєві, а сухі й непривабливі. Він має хворобливий вигляд, неначе харчується лише мафінами, запиває їх кавою та кока-колою і сидить у похмурому підвалі, втупившись у стіну.

— Доброго ранку, — каже його адвокат Гой, утілене жахиття зі своїми жорсткими вусами, що стирчать на всі боки, наче в якогось злого чарівника. Він уже встиг заявити пресі, що його клієнт пройшов тест на детекторі брехні, хоча прокурор сказав, що суд це навряд чи візьме до уваги.

Навіть у вусах Гоя ти бачиш осуд. Він із тих типів, що змушують тебе почуватися неосвіченим шматком лайна з машиною, що не заводиться зимового ранку на кшталт цього.

— Чи не могли б ви назвати для протоколу своє повне ім'я? — каже він.

Стенографістка стукає по клавішах, твій брат Девід дихає з тобою в унісон, і ти голосно вимовляєш своє повне ім'я.

— Меггі Мей Вілкен, — кажеш ти й стріпуєш довгим, ретельно вкладеним волоссям.

Перший раунд питань має тебе заспокоїти та розслабити. Гой питає тебе про час, який ти провела зі своєю сестрою Мелією в штаті Вашингтон. Мелію та її чоловіка Дейна, військовика, ти відвідувала також на Гаваях, але наразі він питає про той час, коли вони жили у Вашингтоні. Це було вже після Аарона. Бо твоє життя можна поділити саме так. До Аарона і після Аарона. Його можна також поділити на періоди до самогубства твого батька і після нього, але, якщо чесно, саме Аарон став для всього точкою відліку.

Гой питає про сайт знайомств *PlentyOfFish*. Ти справді познайомилася там із кількома хлопцями, коли була у Вашингтоні. Але цей адвокат подає все так, наче ти продавала своє тіло за порцію пива. Ти знаєш, що саме такі, як він, чоловіки пишуть закони, за якими ти мусиш жити. Чоловіки, що говорять так, наче анкета на сайті знайомств — це реклама інтимних послуг. Наче ти — дівчина, що фотографує своє обличчя проміж власних стегон.

Насправді ти зустрічалася всього з кількома хлопцями із цього сайту, та й ті були невдахи. Це було сумно, і ти ні з ким з них не спала й навіть не пригощалася безкоштовними напоями. Ти почуваєшся присоромленою. Це було ще до того, як люди стали вести інстаграми на заздирість іншим. Це був повільний початок нового часу. Гой також питає тебе про сайт, назву якого навіть не може правильно вимовити.

— А що це? — робиш ти свій хід, а він у відповідь:

— Я не знаю, але чи відвідували ви його?

— Ні, я не знаю, що це, — кажеш ти. І подумки додаєш: «Так само, як і ти, гівнюк». Але його офіційність змушує тебе боятися йому суперечити. Ти можеш побитись об заклад, що його дружина й діти навчилися регулярно брехати йому, щоб уникнути такої гострої критики, що може зруйнувати душу.

Він питає про сварки між тобою і батьком. Твоїм любим покійним батьком, що лежить зараз там, під глиною й дощем. Тоді ви часто сварилися, і ти так і кажеш.

— Сварилися через що? — питає Гой.

— Та що завгодно, — кажеш. Ти нічого не приховуєш, хай би що це означало чи дозволяло їм думати.

Він питає про твоїх братів і сестер, про те, чому вони всі рано покинули батьківський дім. Ти ще цього не знаєш, але саме так і отримують докази. Вони будують захист на твоїх словах. Показуючи, у яких злиднях ти жила. Яка розпусна, ймовірно, була. Усі ці сайти знайомств, усі ці родичі; твої батьки настругали всіх цих дітей поп'яну й відтак дозволили їм роз'їхатися по всій країні, спочатку створивши проблеми, а потім розігнавши їх, як хвилі, до інших штатів. Ти живеш не в престижній частині Західного Фарго, а в поганому районі, на відміну від пана Ноделя, Учителя року штату Північна Дакота, що живе в симпатичному будинку нейтрального кольору, де акуратно згортають шланг і не забувають поливати газон.

Тим часом ти дивишся на Аарона. І думаєш про те, що було. Думаєш: «Що, якби час зупинився? Якби можна було туди повернутися? Коли все було зрозуміло і всі були живі. Що, якби наші руки все ще були друзями?» А Гой каже:

— Ви зазначили, що зблизилися з паном Ноделем ще до передостаннього класу.

— Правильно, — кажеш ти.

— Як це сталося? — питає Гой.

Ти довго думаєш, як на це відповісти. Ти подумки заплющуєш очі. І одразу переносишся туди. Із чорної смерті твого теперішнього — назад, у безмежний рай минулого.

Доля Меггі з'явилась одного дня без попередження. Вона прийшла тихенько, мов кицька, як приходить усе те, що здатне тебе знищити.

Раніше вона лише чула про нього. Деякі дівчатка говорили, який він сексуальний. Гладеньке темне волосся з невеликою хвилею спереду, неначе закріплене гелем у постійному салюті. Чарівні темні очі. Такий учитель, що змушує тебе хотіти йти до школи навіть холодними ранками Північної Дакоти. Його ім'я вимовляли в коридорах не інакше як пошепки через загальний захват, який воно навіювало.

Пан Нодель.

Меггі була не з тих, хто сприймає на віру чужі слова про сексуальність інших. І ніколи не приставала на загальну думку лише

для того, щоб не виділятися. Її подружки казали, що вона відчаюга й не добирає слів. Вони підсміювалися із цього, але потайки раділи, що вона в їхній команді. Вона була з тих, хто легко може сказати чоловікові все що завгодно.

Нарешті того дня між другим і третім уроками він проминув її в коридорі. Він був у штанах кольору хакі, сорочці та краватці. Це не була якась метеоритна мить. Коли ти бачиш когось важливого у своєму житті вперше, то рідко це запам'ятовуєш. Вона сказала подружкам, що він, звичайно, симпатичний, але точно не такий, як усі про нього говорять.

Узагалі-то привабливих учителів-чоловіків у школі був дефіцит. Правду кажучи, їх узагалі не було. Двоє інших молодих учителів, пан Мерфі та пан Крінке, були нерозлучні з паном Ноделем. Вони близько спілкувалися не лише один з одним, а й з учнями, а надто своїми підопічними — перекидувалися з ними есемесками тощо. Разом із паном Мерфі пан Нодель опікувався учнівським конгресом, а з паном Крінке вів заняття з ораторської майстерності та дебатів. Після школи вони ходили до барів і ресторанів, де подавали добре пиво, як-от *Spitfire Bar & Grill*, *Applebee's*, *TGI Friday's*. Вони дивилися спортивні змагання і випивали по кілька «лагерів». Під час перерви вони влаштовували так званий хлопчачий обід у кабінеті пана Ноделя, де обговорювали футбольну відеогру, відкушуючи величезні шматки клубних сендвічів.

Із цих трьох товаришів найпривабливіший був пан Нодель. Досить високий, міцної статури, з темним волоссям і карими очима. Але не зовсім традиційна ціль для жінок — одружений, та ще й з дітьми. Найпривабливіший у сенсі «найгарніший з усіх тамтешніх учителів до сорока років». На безриб'ї і рак — риба.

У другому семестрі першого року в старшій школі пан Нодель викладав у Меггі англійську. На його заняттях було цікаво. Вона сиділа спокійно, піднімала руку, усміхалась і майже не запізнювалась. Після занять вони розмовляли. Він дивився їй в очі і слухав, як це й має робити добрий вчитель.

Усе склалося саме собою. Коли Західний Фарго грав із Південним Фарго в півфіналі жіночого футбольного чемпіонату, тренер викликав Меггі, і вона вся затремтіла, як пташка. Він сказав, що їм потрібні її м'язи. Вони тоді програли, але завдяки їй могли б навіть виграти.

Повітря було свіжим, день — сонячним, і вона пам'ятає, як подумала: «У моєму житті предостатньо часу, щоб зробити це і все інше, що я захочу».

На стінах її спальні висіли постери із зірками жіночого футболу Мії Гемм та Еббі Вамбах. В узголів'ї її ліжка мама намалювала сітку воріт. Меггі була закохана в Девіда Бекхема. Глибоко в душі вона була впевнена, що отримає спортивну стипендію в коледжі. Думаючи про майбутнє, а не про хлопців, гульки та плітки, вона уявляла собі великі стадіони, куди люди приходитимуть лише для того, щоб подивитися на її з дівчатками гру. Вона була на роздоріжжі: все ще з дитячими мріями, але вже з дорослим потенціалом.

На вечірку з нагоди закінчення першого року в старшій школі Меггі з подружками потайки пронесли спиртне в пляшках з-під газованки, а потім поїхали до будинку одного хлопця, батьків якого не було в місті, де додали ще. Від цього вони зголодніли й поїхали до *Perkins* — закладу, що скидався на благодійну їдальню. Там було вбого, відвідувачі мали червоні пики, а офіціантки кашляли від цигарок, але коли ви молоді та напідпитку, для нічного перекусу згодиться й таке. Коли ти молодий, ти можеш майже все й ні про що не шкодуєш.

Десь удалині просигналив поїзд. Меггі пожвавіла, уявляючи, як колись сяде на нього і поїде з Фарго із квитком в один кінець, назустріч кар'єрі та шикарним апартаментам у великому місті. Перед її очима простягалося все життя, шлях поки ще туманних, але численних можливостей. Вона могла б стати астронавткою, репзіркою, бухгалтеркою. Вона могла б бути щаслива.

Гой питає тебе про інших учнів у твоїй групі з англійської мови, а також про твоїх близьких друзів. Ти називаєш Мелані, Семмі, Тессу, Ліз та Сноклу.

— Снокла, — вимовляє він, наче назву замороженого десерту. — Це що, дівчина?

— Так, це дівчина, — кажеш ти.

— Це та, чиє прізвище начебто Соломон?

Гой каже це якимось принизливо. І тут уперше подає голос Аарон. Чоловік, що колись облизував тебе всю, а потім одного дня припинив

і це, і визнавати твоє існування, заговорив до тебе вперше за шість років.

— Ні, не та, — каже він, хитаючи головою. Він має на увазі, що прізвище дівчини не Соломон. Те, як він це говорить, і ці порухи голови — ти просто знаєш, що він має рацію. І річ навіть не в тім, що він розумний. Такий чоловік ніколи не підхопить венеричну хворобу, зі скількома б шльондрами не спав. Він не піде з ярмарку без купи виграних там дешевих плюшевих тваринок. Його руки завжди здійматимуться вгору на знак перемоги.

— Це та, чиє прізвище начебто Соломон? — перепитує Гой.

— Вочевидь, ні, — кажеш ти. Твоє обличчя пашить. Колись ти кохала його, але він все ще є і завжди буде для тебе авторитетом. Якось він сказав, що зробив би для тебе епіляцію, а ти почувалась такою дурепою, бо й гадки не мала, що це означає.

— Я не розумію, — каже Гой.

— Ви ж чули, ваш клієнт сказав, що це не її прізвище, тож...

Коли зла й загнана в кут, ти стаєш уїдлива.

— Гаразд, народ, не починайте. Просто відповідайте на мої запитання, — каже Гой.

Пізніше ти спитаєш, чому нікому не здалося дивним, що Гой поводить себе радше як товариш, що зупиняє сварку пари, ніж як адвокат, що захищає невинного.

Але дивний тут зараз не Гой, а ти. Це ти — схиблене дівчисько. Ти просто хочеш грошей (от що думають люди) і щоб цей чоловік заплатив за щось, чого він не робив. Ти божевільна і не в порядку, як твої машина та психіка. Як завжди, покидьки перемагають. Аарон все ще сильніший за тебе. Це спричиняє навіть не біль, а щось схоже на рак, щось таке, що ние глибоко всередині й хоче поглинути тебе всю. Ти знижуєш плечима.

— Тоді я не знаю, — кажеш ти.

Меггі згадує, що першого року на уроках англійської мови була ще дівчинка на ім'я Табіта. Вона згадує це, бо під час одного заняття пан Нодель повідав учням, що в нього рак яєчка. Коли вчителі діляться такими інтимними подробицями свого життя, це чудово й лише дрібку моторошно. Це робить їх менш відстороненими й недосяжними. Учні більше довіряють учителям, що ходять із ними по одній землі, так

само підхоплюють застуду, хочуть того, чого не можуть собі дозволити, і не завжди почуваються привабливими.

Тож Табіта спитала пана Ноделя, чи означає це, що в нього лише одне яєчко. Хоча насправді вона спитала не так ввічливо. Вона спитала: «То у вас лише одна кулька?»

Панові Ноделю це не дуже сподобалось. Він різко відповів: «Ми можемо поговорити про це після уроків».

Меггі засмутилася через пана Ноделя, бо розуміла, що Табіта поставила його в незручне становище. Що за жахливе запитання. Хто взагалі ставить такі запитання? Меггі сама зухвала й прямолінійна, але вона не така жорстока чи бездумна.

Через якийсь час пан Нодель (як жартували деякі учні, щоб показати, що брак яєчка йому не надто заважає) узяв відпустку з догляду за дитиною. Дружина народила йому другого сина. На цей час його змінив пан Мерфі. Коли пан Нодель повернувся, посвіжілий від батьківства, із серцем нарозхрист, він став повний сил та доступний по-новому — сяйливий та відкритий, мов устриця.

Меггі точно не пам'ятає, як почала розповідати йому про своє життя на цих посиденьках після занять. Можливо, затрималася після його уроку чи він щось спитав її, коли вона йшла до виходу. «Меггі», — покликав він із надзвичайно серйозними очима, і вона залишилася. А невдовзі почала розповідати йому все підряд. Її батько часто був надто п'яний, щоб доїхати додому з бару. Минулого вечора вони посварилися, і вона його не послухалась, бо як можна слухатися батька, що просить тебе купити йому упаковку пива?

Якщо вона чогось йому не казала, він міг її до цього підштовхнути. Він міг спитати: «Гей, чи все гаразд удома?» І Меггі знову залишалась і розповідала йому всі останні новини. Він був добрий вчитель, і йому було не байдуже. Іноді на землі немає нічого кращого, ніж людина, яка тебе щось питає.

Ліна

Ліна знає, що є два типи п'ятнадцятирічних дівчаток, і вона належить до того, якому властиво колекціонувати радше наліпки, ніж французькі поцілунки. У своїй спальні вона заплющує очі й уявляє, що закохана. Ліна хоче цього більше, ніж будь-чого іншого. Вона вважає, що дівчатка, які кажуть, що хочуть стати успішними в кар'єрі більше, ніж закохатися, просто брешуть. Унизу її мама готує м'ясний хліб. Ліна його ненавидить. Найбільше вона ненавидить його запах, що потім довго не вивітрюється. Весь будинок уже просмердів м'ясним хлібом, і пил на сходах ще багато днів відгонитиме жирним і смаженим.

У неї на лобі вискочив прищ, криваво-помаранчевий у центрі. Сьогодні п'ятниця, але це нічого не означає, бо її п'ятниці майже нічим не відрізняються від вівторків, а як на те, вівторки навіть кращі за п'ятниці, бо по вівторках принаймні можна бути впевненою, що всі інші теж нічим особливим не займаються. Хтось не займається нічим особливим у збірних будиночках чи трейлерах. Ліна принаймні живе в гідному домі. Завжди може бути щось гірше, хоча, звичайно, завжди також може бути щось краще.

Але ця п'ятниця не буде схожа на інші. Ліна цього поки що не знає, але ця п'ятниця навіки змінить її життя.

Декілька тижнів тому її подруга Дженніфер, що багато цілується, почала зустрічатися з тим хлопцем, Родом. Род — найкращий друг Ейдена, а Ліна сохне за Ейдемом так, як будь-яка непопулярна дівчина — за будь-яким популярним хлопцем. Він міцний, сексуальний і дуже мовчазний — так, що щоразу, як він відкриває рота, це подія. Проте не можна сказати, що вона за ним вмирає, бо взагалі не так і часто бачить його. Вони перетинаються на деяких уроках, але ще ніколи не розмовляли. Він зустрічається з дівчатками з пухлими губами, великими грудьми та отим їхнім прямим, м'яким волоссям. Він зустрічається із сексуальними дівчатками.

Ліна не страждає на дисморфію. Коли вона дивиться в дзеркало, вона не бачить там гидке каченя. Вона дивиться в дзеркало й бачить саме те, що воно показує: хвилясте біляве волосся по плечі, сіро-блакитні очі та червонувату шкіру з рядами прищиків уздовж лінії

волосся. Вона нормального зросту, 162 сантиметри, і в неї непогане тіло: стегна труться між собою не надто сильно, а якщо пропустити вечерю, то й за живіт можна бути спокійною.

Але вона не красуня. Наприклад, якби вона раптом стала дівчиною Ейдена, то просто не уявляє, щоб якийсь інший хлопець сказав: «Гей, а в Ейдена *гаряча* ціпонька».

І вона поступово розуміє, що ніщо у світі не може бути важливішим. Ніщо інше не має значення. Чи радше все інше *мало б* значення, бо коли ти сексуальна, ти маєш свободу та волю зосередитися на решті життя. Ти сексуальна, тож тобі не потрібно проводити годину перед дзеркалом, щоб мати гідний вигляд. Ти сексуальна, тож тобі не потрібно намагатися змусити когось закохатися в тебе. Ти сексуальна, тож тобі ніколи не доводиться плакати, а коли таки плачеш, це лише тому, що хтось помер, але навіть зарюмсана ти будеш сексуальною.

Так чи інакше, вона не лише не була сексуальною, а й навіть не отримувала тієї уваги, яку, як вона знала, отримати було легко. Як-от від хлопців із місцевих продуктових крамничок. Прищавих «крутеликів» із гаманцями на ланцюгах від петельок ременів. Навіть від них.

Але тепер, коли Дженніфер почала зустрічатися з Родом, у Ліни з'являється шанс. По суті, єдине, що відділяє її від того, щоб заполучити собі популярного хлопця, — це брак стратегії. А щоб мати добру стратегію, потрібна практична одержимість.

Тож за кілька тижнів Ліна розвідує про нього все. «Якби хлопці тільки знали, — жартома каже вона Дженніфер, — як багато ми думаємо про них». Ліна завжди чесна щодо таких речей. Але Дженніфер не бажає визнавати, що хоч колись робила те саме. Наприклад, дізнавалася все про когось, з ким ніколи навіть не розмовляла.

Домашня адреса.

Номер телефону напам'ять. За два тижні ти разів із тисячу набирала перші шість цифр, а перед сьомою твоє серце неначе вибухало й палець тремтів над нею, але ти жодного разу її не натисла. Приблизно так впливає на м'язи героїн.

Батьки — їхні імена, чим кожен із них заробляє на життя і де вони це роблять.

Собака — її ім'я і коли він її вигулює. За яким маршрутом, щоб ти могла наче випадково опинитися там із плеєром, і щодня підбирати вбрання для таких прогулянок, і щоразу завертати за ріг будинку із серцем, повним москітів.

Розмір одягу.

Перша дівчина, яку він поцілував. А потім ти вигадуєш історію про те, як вона облажалася. Стоїш у душі й вигадуєш, як він тепер навіть не хоче говорити про неї, бо вона того не варта. Як він уже майже забув її ім'я. Навіть попри те, що ти не забудеш.

Улюблені гурти, улюблені фільми, все, що, як визнає сама Ліна, зазвичай дізнаються після близького знайомства з людиною.

Його розклад занять, де саме він сидить на їхніх спільних уроках і як можна опинитися там раніше за нього, щоб він не подумав, що ти намагаєшся з ним зблизитися.

Усе це стає важливішим, ніж дихання. Бо Ліна знає, що як зуміє здобути цього хлопця, такого ідеального, усе інше в неї буде гаразд. Навіть якщо вона не сексуальна. Усе буде гаразд, і хай усім повилазить.

Як-от мамі, що змушує її почуватися ідіоткою через бажання досягти більшого. Яка каже щось на кшталт «Це дурна ідея, Ліно» та «Звідки ти цього набралася, Ліно?».

Як-от батьку, що ходить полювати на качок, і вона до смерті хоче піти з ним, але мама категорично проти. Вона хоче, щоб Ліна та її сестри були чемними дівчатками. Панянками.

А ще мама ставить забагато запитань. Їй до всього є діло. Вона весь час десь неподалік. «Та відчепися вже, — думає Ліна. — Живи своїм життям. Жодного разу не було так, щоб я прийшла зі школи й побула сама в цьому бісовому будинку».

Вона б усім цим не переймалася або принаймні терпіла, якби могла втікати до будинку свого хлопця Ейдена Гарта, дивитися кіно в його підвальній кімнаті з вимкненим світлом, палко, але тихо цілуватися під цупкою ковдрою з емблемою футбольної команди й ні про що більше не турбуватися, адже вони такі закохані. Господи, саме слово *хлопець*. Аж у голові паморочиться. Це щось таке далеке й омріяне, і вона знає, що якщо колись матиме це, то не сприйматиме як належне, бо щодня прокидатиметься й казатиме собі: «Хай мені грець, у мене є *хлопець*».

А якби він тільки знав, як ідеально вона йому пасує. Він би погладив її по обличчю й сказав: «Маленька, як шкода, що ми змарнували стільки часу. Ми маємо все надолужити. Решту мого життя я щохвилини маю торкатися твого тіла».

А вона б просто приклала пальчика йому до губ, як робила одна сексуальна дівуля в кіно, мовляв «Тихше, любчику», а потім поцілувала б його.

Цього п'ятничного вечора Ліна приблизно це і робить у своїх мріях. Вона лежить у спальні з вимкненим світлом, під покривалом, у білих трусиках, соваючи ноги одна об одну, наче делікатесне м'ясо в нарізці, і уявляє своє життя як сцени з кінофільмів. Ось вона цілує його під дощем, на футбольному тренуванні, у кінотеатрі, на білому диванчику кафе-морозива. Тепер вона у своєму ліжку, лише в ліфчику і трусиках, а він поруч неї, і його міцні руки обіймають її бліду талію, великий палець пестить її пупок, і вона цілує його по-справжньому, по-французьки. Їхні язики вологіші, ніж водні гірки, і вона відчуває кожен їхній горбик.

А потім дзвонить телефон, її мама кричить: «Ліно!» з підніжжя сходів, на годиннику шоста вечора, і Ліна знімає слухавку.

Це Дженніфер.

І коли Дженніфер каже: «Гей, Ліно, Ейден вважає тебе симпатичною, і ми збираємось влаштувати сьогодні ввечері подвійне побачення», весь цей світ з усіма його п'ятницями, схожими за відчуттями на вівторки, м'ясним хлібом та іншою дурнею кудись зникає і починається зовсім нове життя.

Усе, що відбувається цього вечора, вона пам'ятатиме вічно — це відчуття, що вона нарешті отримала те, що хотіла. Думку, що все це насправді, що мрія може здійснитися.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.